“MÜSLÜMANLAR” dergisinin çocuk ilâvesidir.

Sayı
6
2019

AKLINIZA MUKAYYET OLUN!

Selâmün Aleyküm Arkadaşlar!

Bu defa size bir fıkra anlatsam ne dersiniz?

Kemal'e gelmişler ve "Sizin Cemal aklını kaybetti" demişler. Kemal derinlere dalmış, ciddi ciddi düşünüyormuş... Haberi getirenler, "Yahu ne düşünüyorsun o kadar?" demişler. Hiç istifini bozmayan Kemal; "Yahu, bizim Cemal'de akıl yoktu da nasıl kaybettiğini anlayamadım, onu düşünüyorum" demiş...

Tabiî, bu bir fıkra... İçinde hakikat de var...

Aslında herkeste akıl var, ama ne kadar olduğunu bir Allah biliyor. Biz ise etraftan bakınca ne kadar olduğunu gösteren bazı işaretleri görebiliyoruz. Bu işaretlere göre insana değer biçiyoruz. Onun için bir atasözünde "elbisesine göre karşılama, aklına göre uğurlama" denir.

Akıl, insana Allah'ın verdiği bir nimettir. Her nimet gibi, yerinde kullanılmazsa külfete dönüşür. Bir nimet olarak aklımız bize verilen en değerli emanettir. Akıl, bizi Rabbimize götüren rehberdir. Akıl, iyi ile kötüyü, doğru ile yanlışı, faydalı ile zararlıyı birbirinden ayırt etmede yardımcı olan ışıktır. Akıl, bizim insanlarla düzgün bir diyalog kurmamızı kolaylaştıran vasıtadır. Akıl, bizim duygularımızı ölçülü ve dengeli bir şekilde yaşamamızı ve paylaşmamızı sağlayan köşe taşımızdır. Akıl, bizi diğer varlıklardan ayıran özelliğimizdir.

Ama aynı zamanda akıl şeytana büyüklük taslatan, onu Allah'a karşı azdıran özelliktir. Akıl, birçok insanı uçuruma sürükleyen bir vasıtadır. Akıl, insana birçok şeytanlık yapma imkânı sunmaktadır.

Demek ki insan, aklıyla hem vezir, hem de rezil olabilir. Bunun için aklımızı iyi kullanmalıyız. Ona zarar vermemeliyiz, korumalıyız, israf da etmemeliyiz. Tembelleştirmemeli, ama aşırı da yormamalıyız. Lüzumsuz bilgilerle meşgul etmemeli, dedikodu ve gıybetle kirletmemeliyiz. Aklımızı başımızdan alacak her türlü şeyden korumalıyız, zaten dinimiz de onları haram kılmıştır. Velhasıl, aklımıza mukayyet olalım, arkadaşlar, çünkü o bize çok lâzım!

HİLÂL

İrtibat için: hilal.dergi@abv.bg

TEFEKKÜR EDİYOR KENAN

Akşam, eve gelen Muhsin Bey, Kenan'ı çok düşünceli buldu. Kenan'ın gözleri uzun uzun dalıyordu. Bir şeyler düşündüğü çok belliydi.

Muhsin Bey:

– Hayrola afacan, ne yapıyorsun, neyi düşünüyorsun öyle? Haydi anlat bakayım hemen.

– Baba, bugün öğretmen vücudumuzu anlattı bize. Vücudumuzda milyonlarca, hatta milyarlarca hücre olduğunu söyledi. Hücrelerin her biri, sadece mikroskopla görülüyormuş.

Muhsin Bey şaşırmıştı, ama yüzünde hoş bir gülümseme vardı:

– Kenan Bey, şimdi de tefekkür mü ediyorsunuz?

– Anlamını bilmeden nasıl edebilirim ki baba! İlk defa duyuyorum bu kelimeyi.

– Tefekkür, işte bu senin yaptığın yavrum. Tefekkür, düşünmek demektir. Dinî açıdan tefekkür, doğadaki varlıklara, güzelliklere bakıp bunları yaratan Allah'ı düşünmektir.

ARKADAŞINI AL, BERABERCE CENNETE GİRİN

Hazreti Enes (r.a.) anlatıyor:

Resûlüllah (s.a.s.) ile beraber bulunuyorduk. Bir ara azı dişleri görülecek şekilde gülümsedi. Sebebini sorduğumuzda şöyle buyurdular:

- Ümmetimden iki kişi Allâhın huzuruna gelirler.

Birisi,

- Yâ Rab, benim bunda hakkım var; hakkımı bundan al, bana ver, der.

Allah Teâlâ da ötekine,

- Hakkını ver, buyurur.

Adam,

- Yâ Rab, bende sevap nâmına bir şey kalmadı, der.

Cenâb-ı Hak,

- Baksana, bu adamın sevabı kalmadı, ne dersin? buyurur.

Adamcağız,

- O halde benim günahlarımdan alsın, der.

Rasûlüllah (s.a.s.) Efendimiz bunu anlatırken gözleri yaşardı ve "O gün büyük bir gündür. İnsan günâhının alınmasını ister" dedi.

Bunun üzerine Allah Teâlâ hak sahibine,

- Başını kaldır ve cennete bak, buyurur.

Adamcağız,

- Yâ Rab, inci ile işlenmiş, gümüşten ve altından köşkler görüyorum. Bunlar hangi peygamber, hangi sıddîk veya hangi şehitler içindir? der.

Allah Teâlâ,

- Bunlar, bana ücretini verenler içindir, buyurur.

Adamcağız,

- Bunların hakkını kim ödeyebilir? der.

Hazreti Allah,

- Sen istersen bunlara sahip olabilirsin, buyurur.

Adam,

- Nasıl olur, yâ Rab? deyince,

Cenâb-ı Hak,

- Hakkını bu adama bağışlamakla, buyurur.

Adam,

- O halde ben bunu affettim, der.

Allah Zül-celâl hazretleri de,

- Arkadaşını al, beraberce cennete girin, buyurur.

Sonra Rasûlüllah (s.a.s.) Efendimiz,

"Allah'tan korkun, Allah'tan korkun ve siz de kendi aranızı düzeltin. Bakınız, bizzat Hazret-i Allah müminlerin arasını buluyor" buyurmuşlardır.

HAZRETİ EBÛ ZER GİFÂRÎ

İmran Hayreddin

Kemallar (İsperih), 3. Sınıf Öğrencisi

Hilâl Okuyan Arkadaşlara Selâm Olsun!

Arkadaşlar, müsaadenizle biz küçükler için yayınlanan dergimizde sahabî Hazreti Ebû Zer Gıfârî'den kısaca bahsetmek isterim.

Peygamber sırdaşı, cömert sahabînin doğum tarihi bilinmemektedir. Vefatı ise 652 yılındadır.

Hazreti Ebû Zer'in hayatında en çok dikkatimi çeken şey onun cömert olmasıdır. O, Peygamberimizin vefatından sonra Şam'a gider. Orasının valisi, yani yöneticisi kendisine 1000 altın verir. O da aynı gece onları fakirlere dağıtır. Bundan sonra valinin daha fazla güvenini kazanır.

Peygamberimiz Hazreti Ebû Zer için şunu söylemiş: "Yer Ebû Zer'den daha doğru bir kimseyi tanımamış, gök de kimseyi gölgelememiştir."

Hazreti Ebû Zer hayatının sonuna kadar Peygamberimizden öğrendiklerini, duyduklarını Müslümanlara aktarmıştır.

Allah bize cennette beraber olmayı nasip etsin!

Ecdadımızın Dilinden Atasözlerimiz

أوڭجه سلام، صوڭره كلام

مسلمانلر آراسندەكی اڭ كوزل شی بربرینی سومكدر.
كه پیغمبریمز، بربریڭزی سومدكجه كرچكدن ایمان ایتمش
اولمازسڭز. حقیقی ایمان ایتمزسەڭز جنّته كیرەمزسڭز. سزه
بربریڭزی سوەجك بر یول سویلەیەیمی، آراڭزده سلامی
یایك دیمشدر. بر یره كلدیكمزده، بریسیله قارشیلاشدیغمزده،
بر مكتوب ویا یازیدن أوڭجه سلام ویرمەیی اونوتمایالم.

ÖNCE SELÂM, SONRA KELÂM

Müslümanlar arasındaki en güzel şey birbirini sevmektir. Ki Peygamberimiz, "birbirinizi sevmedikçe gerçekten iman etmiş olmazsınız. Hakiki iman etmezseniz cennete giremezsiniz. Size birbirinizi sevecek bir yol söyleyeyim mi, aranızda selâmı yayın" demiştir. Bir yere geldiğimizde, birisiyle karşılaştığımızda, bir mektup veya yazıdan önce selam vermeyi unutmayalım.

7 FARK

Hakem

Bir gün temel hakem olmuş. Maçta faul yapılmış. Ama Temel faul yapan kişiye değil yere düşene sarı kart vermiş. Adam, niye faul yapana değil de bana sarı kart verdin, diye sormuş.
Temel cevap vermiş:
-Dikkatli ol bi daha düşme diye.

PUZZLE

Yap-Bozun eksik parçasını bulabilir misin?

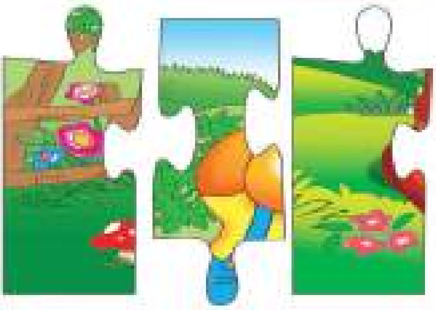

KELİME AVI

Kıyamet gününde Sûr'a üfleyecek meleğin adını bulmak için sırayı takip etmelisin

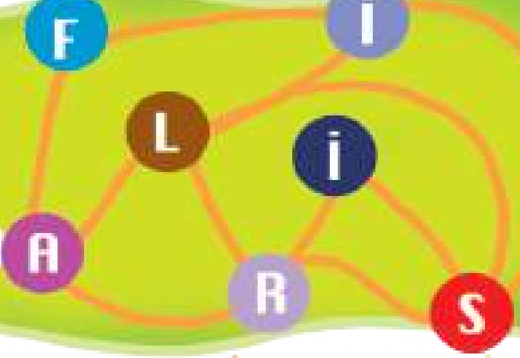

Vedat S. AHMED

Selim Bilâl (Sertel) (1915-1987)

Bulgaristan Türkleri kültür ve edebiyat hayatında ilginç bir simadır Selim Bilâl. Belirli bir dönemde Sertel soyadını kullanan Selim Bilâl İsmail, 13. 12. 1915'te Kemallar (İsperih) belediyesine bağlı Orta-mahalle (Sredoseltsi) köyünde dünyaya gelmiştir. İlkokulu köyünde, ortaokulu Kemallar Türk rüşdiyesinde okuduktan sonra lise öğrenimi için Şumnu'daki Nüvvâb okuluna kaydolmuştur. Bu okuldan 1941/1942 öğretim yılnda başarılı bir şekilde mezun olmuştur.

Hayata atılan Selim Bilâl, kısa bir dönem imamlık yapmıştır. Daha sonra ise değişik yerlerde öğretmenlik ve Razgrad Türk rüşdiyesinde müdürlük yapmıştır. 1952 yılında Yeni Işık gazetesine Başredaktör olarak atanmıştır. 1954'te öğrenim görmek üzere Bakü'deki 4 yıllık Yüksek Parti Okuluna gönderilmiştir. Azerbaycan'dan döndüğünde Halk Eğitimi Yayınevinin Türkçe Kitaplar Şubesinin başına getirilmiştir. Selim Bilâl, daha sonra Başredaktör Yardımcısı olarak tekrar Yeni Işık gazetesine dönmüş, ancak kısa bir zaman sonra bu görevinden alınarak gazetenin Kültür Şubesi sorumlusu olarak bırakılmıştır. 1975'te emekli oluncaya kadar bu görevde kalmıştır.

Komünist propagandasına kapılıp İslâmiyet'e karşı bazı yazı, hikâye ve kitaplar kaleme almıştır. Ancak son yıllarında yaptıklarından pişmanlık duyarak psikolojik bunalıma girmiştir. Selim Bilâl, kızı Zehra ve oğlu Orhan'ın Türkiye'ye göç etmiş olması ve isim değiştirme olaylarını sineye çekememesinden dolayı 15. 01. 1987 tarihinde intihar ederek/ ettirilerek ölmüş ve Kemallar'a bağlı Nasuhçular (Duhovets) köyü mezarlığına defnedilmiştir. Selim Bilâl, birçok kitap çevirisiyle birlikte yazmış olduğu hikayelerin bir kısmını ve piyeslerini kitaplaştırarak yayınlamıştır. Gazete ve dergi sayfalarında pek çok şiiri yayınlanmış olmasına rağmen, kitap halinde basılmamışlardır. Bunlar arasında çocuk şiirleri de bulunmaktadır.

Tatlı tatlı ninnilerle

ANNECİĞİM

Pek küçükten büyüten,
Anadilini öğreten
Anneciğim hep sağ olsun!…

Beni en çok odur seven
Kucaklayıp aşkla öpen,
Sinesinde gıda veren
Anneciğim hep var olsun!…

Nazlı nazlı büyütürken,
Başucumda dönenirken,
Bin bir zahmet çile çeken
Anneciğim hep şad olsun!..

O bensiz hiç yaşayamaz,
O bende kan, can kalmaz.
Hürmet annem, hürmet sana,
Anneciğim rahat olsun!..

Üzer miyim ben annemi?
Annesizlik bak iyi mi?
Hiç nankörlük edilir mi?
Annem benim, cici annem!

Hüseyin KÖSE

RÜSTEM MAHMUT (1885-1932)

Razgrat ili Vazovo köyünde doğmuş ve orada çiftçilikle geçinmiş. Maddî sıkıntılara karşın şakayı ve şakacılığı hiçbir vakit boşlamamış. Akıllı, iyi kalpli, adaletçi bir adam olarak sayılıp sevilmiş, köyün büyük küçük bütün sohbetlerine seve seve çağrılmıştır.

ÇALI-ÇIRPI CEZASI

O yaz orman kestirilmemiş. Kış ortasında mısır sapı, gündöndü kökleri, sığır tezekleri de bitince, köylü ormana yürümüş. Köy muhtarı Todor Menkov kâhyayı çağırarak sert bir talimat vermiş. Kâhya da sokak sokak, meydan meydan dolaşarak sesi çıktığı kadar haykırmış: "Kimse ormandan çalı-çırpı getirmesin, tutulan cezalandırılacak heeeeyy!.."

Aradan birkaç gün geçmiş. Muhtar bir gün makamında kahvesini içerken dışarı da göz atmış. Ne görsün, Rüstem Mahmut bir araba meşeyle ormandan dönüyor... Çok sinirlenmiş, hemen yaka paça Rüstem Mahmud'u içeri aldırtmış:

- Rüstemoğlu, demiş, sen niçin uymadın benim emrime?

- Estağfirullah, muhtar ağa, ben öyle bir günah işlemedim...

- Öyleyse bu araba ne sence?

- Bunlar meşe, muhtar ağa, çalıya çırpıya hiç dokunmadım, hepsi ormanda kaldı.

Dediği dedik, kestiği kestik bilinen köy muhtarı Rüstem Mahmud'u bir kez daha baştan ayağa kadar süzdükten sonra gülmüş:

Bana bak Mahmut, demiş, vakitçe def ol şuradan. Seni bir kere daha ormandan meşe taşırken görürsem, evlerin bile yetmeyecek cezanı ödemeye...

- Rüstem Mahmut da elini kolunu sallayarak çıkmış...

GÜVEM GÖLGESİNDEN GELEN SES

Sabah erkenden tarla başına varmışlar. Rüstem Mahmut önce iş taksimi yapmış. Karısı biçecek, o bağlayacak, büyük oğlu Ahmet de yakındaki koruda öküzleri güdecek... Herkes işe koyulmuş. Kuşluğa doğru korudaki çan sesi işitilmez olmuş. Rüstem Mahmut kuşkulanmış:

- Ameeeet, öküzler orada mıııı, diye haykırmış, ama cevap almamış.

Bir cigara içimi geçer geçmez gene bağırmış:

-Ameeeet, öküzleri buldun muuuu?

Ahmet gene cevap vermemiş. Rüstem Mahmud'un karısı iyice telâş etmeye başlamış:

- Aman Amedime bir hal mi oldu ki, hiç ses vermedi...

- Merak etme karı, demiş, o kerata mutlak güvem gölgesinde...

Bakmış ki karısı bir türlü yatışmıyor, iki elini ağzına götürerek sesinin çıktığı kadar bağırmış:

-Ameeeet, hadi gel yemek yiyeceğiz!..

Karşıdan hemen Ahmet'in sesi gelmiş:

- Geleeeeerim, geleeeerim...

Aytos Bölgesinde Ramazan ve Kur'ân Coşkusu

ПОСРЕЩАНЕ НА РАМАЗАНА В СОФИЯ

СПЕСТЯВАНЕ НА ЕНЕРГИЯ

Какво е спестяване на енергия?

Енергията е силата за извършване на действия. Спестяване на енергия се нарича използването на енергийните източници ефективно, без да се прахосват и колкото трябва. Спестяването на енергия е извършване на определена работа с използване на по-малко енергия.

А като кажем енергийни източници, за какво се сещаме? Електрически ток, вода, природен газ, петрол, въглища, слънце...

Трябва да спестяваме енергия, защото...

Ограничените природни източници – като природен газ, петрол и вода – се изчерпват бързо.

Замърсяването на природата нараства много бързо.

Плащат се високи стойности за енергия.

Тогава какво можем да направим, за да пестим енергия?

През зимните дни можем да намалим отоплението с 1 градус, за да спестим гориво.

Можем да напомним вкъщи да сменим наличните крушки с енергоспестяващи.

Можем да обясним на семейството си, че вместо да мием съдовете на ръка, бихме могли да ги мием в съдомиялна, за да спестим вода.

Можем да пестим вода, като спираме чешмата, докато си мием зъбите.

Може да спестите, като намалите с няколко минути времето си за къпане.

Пестим, като изключваме уредите като телевизор и радио, когато не ги използваме.

Трябва да предупредим семейството си да гасим ненужните лампи и да ремонтираме развалените мивки.

ТАЙБЕ ЮСЕИН

Тайбе Юсеин е родена на 4 май 1991 година в разградското село Мъдрево. Възпитаничка е на Спортното училище в Русе. Още като първокласничка в Разград Тайбе настоява да спортува. Родителите ѝ я записват на тренировки по бадминтон. Но тъй като в селото няма възможности за друг спорт освен борба, Тайбе излиза на тепиха. Когато завършва пети клас, първият ѝ треньор Мустафа Кесман препоръчва на родителите ѝ да продължи в спортно училище. Така Тайбе поема към Русе и заживява на квартира от 12-годишна. От самото начало тя показва, че има талант и воля за победа.

През 2006 година Тайбе печели първия си бронзов медал на Европейското първенство по свободна борба за кадетки в Истанбул.

На първите Европейски игри в Баку през 2015 г. печели бронзов медал.

В спортната си кариера от 2006 г. досега Тайбе има 4 златни, 4 сребърни и 11 бронзови медала от световни и европейски първенства за кадетки, девойки и жени.

Тайбе Юсеин е единствената спортистка с европейска и световна титла в олимпийските видове спорт и без нито една загуба през 2018 година в България.

След разочароващото представяне на Олимпиадата в Рио 2016, на която остава 13-а, Тайбе е на път да се откаже от борбата. Но в спорта я връща треньорът Петър Касабов, с когото е станала №1 в света при девойките през 2011 година. Психологическата криза трае година, в която тя има колебливи изяви, но все пак печели сребро на Евро 2017.

Тайбе не вярва, че борбата е спорт само за момчета. Детската мечта на световната шампионка е да стане като 7-кратния световен и европейски шампион Валентин Йорданов, който я подкрепя от трибуните.

Тайбе Юсеин завоюва златен медал по борба в категория до 62 кг на световното първенство в Будапеща през 2018 г., а през април тази година защити титлата си на европейското първенство в Букурещ, като отново „грабна" златния медал в същата категория.

Сега тя има за цел да вземе квота за олимпийските игри.

Сара ШАБАНОВА – София

ГОСТЪТ

Докато си играеше на двора, Хамди видя един белобрад старец. Вървеше с малки крачки. Спря, за да си почине, пред вратата на тази прекрасна на вид къща.

Обръщайки се към Хамди, рече:

– Синко, може ли да остана една вечер в тази гостоприемница?

Хамди се засмя и му отговори:

– Чичо, тук не е гостоприемница.

– Какво е тогава, ако не е гостоприемница?

– Нашата къща!

– Еее, а кой е направил тази къща?

– Дядо.

– На кого е останала след дядо ти?

– На баща ми.

– На кого ще остане след него?

– Сигурно на мен.

Старецът погледна Хамди с усмивка и каза:

– Щом собствениците на тази къща я оставят на някой друг, значи всички сте гости, синко.

След това продължи пътя си с трепереещи крачки.

Когато започна новата учебна година и училищата отвориха врати, Хамди разказа тази история в час по „Религия-ислям“ – по време на урока за най-интересни спомени. Когато някои деца намериха за безсмислени думите на стареца, учителят напомни следните думи на Мухаммед (с.а.с.):

«ما أنا في الدنيا إلا كراكب استظل تحت شجرة ثم راح وتركها»
رواه الترمذي

„Моето отношение към този свят е като на пътник, който продължава по своя път след кратка почивка под едно дърво“. (Тирмизи, Зухд, 44)

Джемал ХАТИП

ЕТИЧНИ ПРАВИЛА, ПРИ ЧЕТЕНЕ И ИЗУЧАВАНЕ НА СВЕЩЕНИЯ КОРАН

Здравейте, мили приятели! Мерхаба!

Ето че отмина още една учебна година. Година, пълна с труд и старание. Сигурен съм, че всички вие сте завършили с отличен успех, както приляга за един мюсюлманин. Несъмнено Аллах няма да погуби труда на никого от вас!

Сега вече сме на прага на лятото и Коран-курсовете ни очакват. Като мюсюлмани всички ние сме длъжни да научим основите на нашата религия и да четем Свещения Коран – Словото на Аллах Теаля. Ето затова всеки от нас, който понечи да чете от него, трябва да спазва някои етични правила като:

– Да бъде с чисти дрехи и да вземе абдест, преди да го пипа или да чете от него.

– При поемането на Свещената книга в ръцете си да казва: „Бисмиллях (С името на Аллах)“.

– Когато се учим да четем Корана, да се вслушваме в думите и съветите на нашите учители, за да го научим по най-добрия начин.

– Да пазим Корана – Книгата, от която четем, чиста и невредима.

– При започване на четене да изречем „Еузу-бесмеле“ и да изпитваме страхопочитание към Аллах и Неговото слово.

– Когато завършваме четенето на Корана, да казваме: „Садакаллах-ул-азим“, което означава „Всемогъщия Аллах е казал истината“.

– Преди да приберем Корана на високо и чисто място, може да го целунем и положим на чело – така са правили някои от сахабиите на Пейгамбера (салляллаху алейхи ве селлем) в знак на уважение към Словото на Аллах Теаля. Но все пак всички ние трябва да знаем, че най-голямото уважение към Корана е – както казват учените – неговото постоянно четене и спазването на Неговите повели…

ди от сребро, украсени с перли и кьошкове от злато. За кой пейгамбер, праведен човек или отдал живота си по Твоя път са те?

Аллах Теаля казва:

– Те са за тези, които ми плащат за това.

– Но кой би могъл да плати за тях?

– Ако желаеш, ти би могъл да ги притежаваш – казва Аллах.

Когато учуденият човек пита:

– О, Аллах, но как е възможно?

Аллах отговаря:

– Като простиш на този човек.

– Тогава му прощавам – казва човекът с отнетото право.

При това положение Аллах Теаля повелява:

– Вземи другаря си и влезте заедно в дженнета.

След това Расулюллах (с.а.с.) каза: „Бойте се от Аллах, бойте се от Аллах и сдобрявайте се помежду си. Вижте, лично Аллах сдобрява отношенията между вярващите“.

ВЗЕМИ ДРУГАРЯ СИ И ВЛЕЗТЕ ЗАЕДНО В ДЖЕННЕТА

Хазрети Енес (р.а.) разказва:

– Бяхме заедно с Пейгамбера (с.а.с.). По едно време той се усмихна така, че се показаха предните му зъби. Когато го попитахме за причината, отговори:

– Двама души от уммета ми застават пред Аллах. Единият казва:

– О, Аллах, този човек ми отне правото. Вземи моето право от него и го дай на мен.

Аллах Теаля заповядва на другия:

– Върни му правото!

Човекът отговаря:

– О, Аллах, нищо не ми остана като севаб.

Тогава Аллах Всевишния казва:

– Виж, на този човек не му остана севаб. Какво ще кажеш?

При това човечецът казва:

– Тогава да вземе от моите грехове.

Когато разказваше това, на Расулюллах (с.а.с.) му се просълзиха очите и рече: „Този ден е велик ден. Човек иска да му се вземат от греховете".

Тогава Аллах се обръща към човека с отнетото право:

– Вдигни глава и погледни дженнета.

Човекът отговаря:

– Я, Рабби, виждам сгра-

КЕНАН РАЗМИШЛЯВА: ТЕФЕККЮР

Вечерта, когато Мухсин бей се прибра у дома, намери Кенан замислен. Вперил очи някъде в далечината, той сякаш не беше там. Очевидно бе, че мисли за нещо.

– Хаир ола, на добро да е, приятелю, какво си се замислил така! – попита усмихнато Мухсин бей. – Разкажи ми, ела...

– Татко, днес госпожата в клас ни разказа за нашето тяло. Тя каза, че в телата ни има милиони, та дори и милиарди клетки. Всяка от тези клетки можела да се види само с микроскоп!

Мухсин бей беше изненадан, усмихна се и каза:

– Кенан бей, сега пък започна да правиш тефеккюр ли?!

– Как мога да правя нещо, чийто смисъл не знам? Та аз за първи път чувам тази дума! – отвърна Кенан.

– Тефеккюр е онова, което преди малко правеше ти, Кенане! Това е да разсъждаваш върху нещо много важно. От религиозна гледна точка тефеккюр наричаме размишлението върху красотата и съвършенството на създанията и техния Създател – Аллах.

ДА СИ ОПИЧАМЕ АКЪЛА!

Селямун алейкум, приятели!

Този път ще ви разкажа един анекдот:

Идват при Кемал и му казват: „Вашият Джемал си е изгубил акъла, ума си!“. Кемал дълбоко се замислил, при което го попитали: „За какво се замисли толкова?“. С цялата си сериозност Кемал отговорил: „Бе... то нашият Джемал нямаше акъл, та как го е изгубил?!“.

Това е анекдот, но със сигурност той съдържа и истина...

В интерес на истината всеки има акъл, но у кого колко има – единствено Аллах знае! А ние може да видим само някакви сигнали и ишарети, които показват колко грама е акълът на някого. И човекът се оценява според тези белези. Ненапразно в една поговорка е казано: „По дрехите посрещат, по ума изпращат“.

Акълът, т.е. умът, е дар от Аллах. Но както при всяка благодат, ако не се използва по предназначение, се превръща в товар. Разумът като благодат е най-ценното нещо, което ни е поверено като еманет. Умът е наставник, който ни води към нашия Създател. Акълът е светлина, която помага за разграничаване на доброто от злото, на правилното от грешното, на полезното от вредното. Той е средство, което улеснява осъществяването на добър диалог с хората. Акълът е крайъгълен камък, който ни позволява да изживяваме и използваме емоциите си умерено и балансирано, в нормални граници. Разумът ни отличава от останалите същества.

Обаче същевременно разумът е това, което подтикна шейтана към високомерие и противопоставяне на Аллах. Акълът води много люде към пропастта. Отново акълът дава много възможности на човека да прави дяволии и тарикатлъци.

Значи, с акъла си човек може да стане както везир, така и за резил. Затова трябва да използваме акъла си по най-добрия начин. Не трябва да му вредим, не трябва да го хабим напразно и трябва да го пазим. Не трябва да го оставяме да мързелува, но и не трябва да го претоварваме и уморяваме прекалено. Не трябва да го занимаваме с ненужна и безполезна информация, клюки и злословене. Трябва да пазим акъла си от всичко, което може да го отнеме, т.е. той да спре да функционира. Впрочем прекрасната ни религия забранява всичко, което може да води до това, например алкохола, наркотиците и др. Или накратко казано, приятели, да си пазим и опичаме акъла, защото той ни е крайно необходим!

ХИЛЯЛ

За връзка: hilal.dergi@abv.bg

Детско приложение на сп. “МЮСЮЛМАНИ”

Брой 6 2019